

ГОРСКА ВЕЧЕР

Приеми ме на своите скути,
моя майчице, верна земя,
аз съм беден овчар от гората
и с попукани устни вървя.

Нямам майка, ни дом, нито свои,
под небесната стряха лежа
и заспивам с душа лъчезарна
вън от всяка позорна лъжа.

Мойте братя са верните псета,
те до мене си лягат и спят
и ми пазят торбата със хляба
и за стадото преданно бдят.

С тях делиме коравия залък,
и край огъня вечер сами,
уморена ни гали гората
в топла люлка от мъх и треви.

16